

hvorvidt en Ansøger er værdig eller fattig nok til at faa Del i Prisnedsættelserne. Et saadant Skøn er altid mere eller mindre vilkaarligt, og man kan aldrig være sikker paa, at man naar ud til dem, der først og fremmest burde hjælpes. Og for det andet bidrager man til at stoppe op for den hastige Fart nedad fra de Kredse, hvor man kan klare sig selv og sætter en Ære i at kunne det, til det Mindstemaal af Eksistensmulighed, hvor direkte offentlig Forsorg er nødvendig. Understøttelse er i Almindelighed ikke egnet til at vække Folks Energi og Æresfølelse. Er Folk først kommet under offentlig Understøttelse, er det ofte vanskeligt at faa dem til at naa op derover igen. Derfor gælder det om at gøre alt for at holde saa mange som muligt fri for offentlig direkte Understøttelse. Det er virkelig en stor samfundsøkonomisk Opgave at lægge Forholdene saaledes til Rette, at de færrest mulige tvinges til at gaa til Hjælpekasserne om Hjælp. Her har § 2-Foranstaltninger i Henhold til den nugældende Dyrtidslov sine iøjnefaldende Fordele. De kommer alle til gode; der er ikke Tale om det altid usikre Skøn om Trang, man undgaar de personlige Undersøgelser, og der sættes ikke Skel.

Det er den Opfattelse, som stærkere og stærkere er kommet frem i Befolkningen. Adskillige offentlig fremsatte Udtalelser vidner derom. Af de mange Udtalelser, vedtagne Resolutioner o. s. v., der foreligger for Offentligheden, skal jeg kun nævne en enkelt; det er en Udtalelse, som paa de fynske Husmandsforeningers Sendemandsmøde i forrige Maaned vedtoges aldeles enstemmigt. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse denne Resolution op; den lyder saaledes: „De fynske Husmandsforeningers Sendemandsmøde i Odense den 31. Maj 1918 opfordrer Regering og Rigsdag til ved den forestaaende Revision af Dyrtidsloven at ligestille § 1 og § 2 med Hensyn til Statstilskuddet. Det henstilles til alle Kommuner at praktisere § 2 i videst muligt Omfang.“ Jeg tror, at denne Resolution er Udtryk for den almindelige Opfattelse i Befolkningen. I forrige Rigsdagssamling vedtoges en Bevilling paa 10 Mill. Kr. til Uddeling i Form af Laan til Husmænd, Haandværkere og handlende, og man taler nu om, at de 10 Mill. Kr. ikke vil forslaa til Imødegaaelse af den Trang, der her er til Stede. Vil man virkelig henvise disse Mennesker til

Hjælpekasserne, eller tror man, at Prisregulering alene fra Statens Side her vil være fyldestgørende? Den ærede Ordfører for Venstre fremsatte en Udtalelse om, at Erfaringerne under den nugældende Dyrtidslovgivning havde vist, at Prisregulering ikke egnede sig for Kommunerne. Jeg har den modsatte Opfattelse. Jeg tror, at man ude i Kommunerne mere og mere har faaet Forstaaelsen af, at man netop maa bringe § 2 i Anvendelse. Hvis man bygger paa det Materiale, de Erfaringer, der er indhentede angaaende Anvendelsen af § 2, vil man komme til den Erkendelse, at medens man i Begyndelsen af Dyrtidslovgivningen under Krigen stod meget tilbageholdende overfor Anvendelse af § 2-Princippet, er man nu i større og større Udstrækning kommet ind paa at anvende netop denne Paragraf. Af det statistiske Materiale i saa Henseende, som ogsaa følger Lovforslaget, fremgaar, at i de 3 Maaneder: Januar, Februar og Marts 1917 var der paa Øerne 11 Købstæder, som anvendte § 2, men i de 3 følgende Kvartaler var der 28 og i det første Kvartal af indeværende Aar 31. I det første Kvartal af 1917 var der af Landkommunerne paa Øerne 27, som anvendte § 2, men de følgende 3 Kvartaler 177 og i første Kvartal af indeværende Aar 197. De tilsvarende Tal for Jyllands Vedkommende er følgende: Af Købstæder i det første Kvartal 5, de 3 følgende Kvartaler 21 og i det første Kvartal af 1918 25, af Landkommuner i det første Kvartal af 1917 5, de 3 følgende Kvartaler 22 og i det første Kvartal af 1918 66. Skønt der burde have været langt større Stigning med Hensyn til Anvendelsen af dette Princip i Dyrtidslovgivningen, vidner disse Tal dog om den Retning, Udviklingen har taget.

Hvis der nu ikke kan opnaas Enighed om at sammenfatte de to Principper Prisregulering og Pengehjælp under eet, saaledes som det er foreslaaet i Ministerens Lovforslag, kommer vi temmelig sikkert til noget andet, nemlig til, at den nuværende Grænse for $\frac{2}{3}$ Statsrefusion maa sættes op. Den er nu ifølge ministerielt Cirkulære: for København 3'000 Kr.s Indtægt, for Købstæder med 20'000 Indbyggere og derover 2'700 Kr., for Købstæder med 2'000—20'000 Indbyggere 2'400 Kr., for andre Købstæder og for enkelte Landkommuner med bymæssig Bebyggelse 2'000 Kr. og for de øvrige Landkommuner 1'500 Kr. Denne Grænse er navnlig for Landkommunernes og de smaa Købstæders Ved-